

Als het Yuri Honing Acoustic Quartet reflecteert op David Bowie, dan gaat het om veel meer dan een ode aan een rockicoon. Bowie staat hier symbool voor een artistieke houding: de voortdurende drang om te veranderen, grenzen open te breken en verschillende werelden met elkaar te verbinden.

Voor Yuri Honing was Bowie al vroeg een belangrijke inspiratiebron. Niet alleen vanwege de muziek, maar vooral vanwege de compromisloze manier waarop hij zichzelf telkens opnieuw uitvond. In een tijd waarin veel artiesten zich lieten vastleggen door verwachtingen of genres, liet Bowie zien dat anders zijn juist een kracht kan zijn. Hij maakte van verandering geen risico, maar een artistiek principe.

Die houding resoneerde sterk met Honings eigen ontwikkeling. Nog voordat muziek centraal kwam te staan, hield hij zich bezig met beeldende kunst — schilderen, later beeldhouwen — en verslond hij boeken. Vanuit die brede culturele nieuwsgierigheid ontstond ook zijn muzikale pad: van jazz naar improvisatie, van pop en rock naar niet-westerse muziek, klassieke invloeden en elektronica. Steeds opnieuw zocht hij samenwerkingen en nieuwe vormen op, niet uit stilistische onrust, maar vanuit de overtuiging dat muziek in beweging moet blijven.

Bowie fungeerde daarin als een belangrijk voorbeeld. Niet alleen artistiek, maar ook maatschappelijk. Zijn open blik op identiteit, zijn gevoel voor de tijdgeest en zijn voortdurende zoektocht naar vernieuwing maakten hem voor velen meer dan een muzikant alleen. Hij wist thema's aan te raken die pas jaren later breed voelbaar werden. Bovendien bewonderde Honing Bowie's inzet om ruimte te creëren voor Afro-Amerikaanse artiesten, bijvoorbeeld door MTV publiekelijk aan te spreken op het gebrek aan diversiteit. Voor iemand die opgroeide met Amerikaanse jazzmuziek voelde die vanzelfsprekende openheid en culturele kruisbestuiving als iets essentieels.

De relatie tussen het kwartet en Bowie draait dan ook niet om nostalgie of het eenvoudigweg spelen van repertoire. Het Yuri Honing Acoustic Quartet probeert geen Bowie-imitatie te maken. De kracht van deze muziek ligt juist in het opnieuw benaderen van zijn werk vanuit een eigen muzikale taal.

Daarbij speelt de zogenaamde “reworks”-methode een belangrijke rol. Fragmenten van Bowie's composities, harmonieën, sfeerwerelden of artistieke ideeën worden gebruikt als vertrekpunt voor nieuwe stukken en interpretaties. Soms blijft een melodie herkenbaar aanwezig, soms is alleen de geest van een nummer nog voelbaar. Het gaat minder om het

reproduceren van songs en meer om het onderzoeken van wat Bowie artistiek vertegenwoordigde: vrijheid, transformatie en het samenbrengen van verschillende invloeden.

Dat uitgangspunt leeft binnen het hele kwartet. De vier musici delen een fascinatie voor artiesten die zich niet laten vastzetten binnen één stijl of identiteit. Bowie's vermogen om steeds nieuwe artistieke contexten te creëren — en daarbij uitzonderlijke musici om zich heen te verzamelen — vormt ook voor hen een inspiratiebron. Binnen het kwartet ontstaat daardoor een spanningsveld tussen compositie en improvisatie, tussen herkenning en vervreemding, tussen intimiteit en experiment.

De liefde voor Bowie klonk al eerder door in projecten van Yuri Honing, onder meer in interpretaties van nummers als *Bring Me the Disco King* en *After All* — dat laatste nummer werd inmiddels miljoenen keren gestreamd. Op het album *This is not David Bowie* krijgt die fascinatie een nieuwe verdieping. Niet als retrospectief eerbetoon, maar als een zoektocht naar wat Bowie vandaag nog steeds relevant maakt.

Want uiteindelijk gaat dit project niet alleen over Bowie zelf, maar over de vraag hoe kunst kan blijven bewegen. Hoe muziek nieuwe verbindingen kan aangaan zonder haar eigenheid te verliezen. En hoe een artiest, net als Bowie destijds, trouw kan blijven aan nieuwsgierigheid en verbeeldingskracht — juist in een wereld die voortdurend verandert.